U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jednal dne 30. března 2012 ve veřejném zasedání o odvolání obžalovaného **Zdeňka P.**, nar. xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 12.12.2011, č.j. 2T 179/2011-129, a rozhodl

t a k t o :

Z podnětu odvolání obžalovaného Zdeňka P. se podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu **z r u š u j e** napadený rozsudek Okresního soudu v Přerově v celém rozsahu a za použití § 223 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu se trestní stíhání obžalovaného

Z d e ň k a P.,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

pro skutek, že

dne 17.12.2009 v době kolem 22.45 hod., v katastru obce Legnickie Pole v Polské republice, na pozemní komunikaci A4 v kilometru 90,9, ve směru jízdy na obec Olszyny, jako řidič tahače zn. Scania s návěsem, r.z. 3Z6 3084, MPZ CZ, nepřizpůsobil techniku a rychlost jízdy klimatickým podmínkám, namrzlému povrchu pozemní komunikace, vlastnostem a rozměrům jím řízené nákladní soupravy a nesledoval dostatečně situaci v provozu na pozemních komunikacích, kdy při jízdě v pravém jízdním pruhu dojel souběžným směrem pomaleji jedoucí osobní motorové vozidlo zn. Ford Transit, r.z. FKR 73HC, MPZ PL, řízené Przemyslawem K., počal opožděně brzdit, načež aby zabránil střetu s před ním jedoucím vozidlem, vybočil s nákladní soupravou

vlevo, v důsledku čehož dostal smyk, s tahačem narazil do levých silničních svodidel, od nichž se odrazil a pravým předním rohem tahače narazil do pravého boku osobního motorového vozidla zn. Ford Transit, které následkem střetu dostalo smyk a havarovalo do pravých silničních svodidel, v důsledku čehož došlo ke zranění spolujezdců upoutaných v autosedačkách na zadních sedadlech vozidla zn. Ford Transit, nezl. A. K. (xxx let), která utrpěla podlitinu a otok víčka levého oka, zlomeninu horní a dolní stěny levé očnice, podlitinu levé dutiny čelistní, zlomeninu čelního výrostku levé kosti jařmové, lehké nadmutí mozku a levé očnice a syndrom poúrazového stresu, kdy podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, nemají uvedená zranění charakter těžké újmy na zdraví, přičemž měla za následek narušení činnosti tělesných ústrojí a zdravotní potíže trvající déle než 7 dnů, a nezl. P. K. (xxx let), který utrpěl stav po úrazu hlavy s odřeninou pokožky na čele a syndrom poúrazového stresu, kdy podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, nemají uvedená zranění charakter těžké újmy na zdraví, přičemž měla za následek narušení činnosti tělesných ústrojí a zdravotní potíže trvající déle než 7 dnů,

v němž byl spatřován trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 trestního zákona,

z a s t a v u j e .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem rozhodl Okresní soud v Přerově tak, že obžalovaného Zdeňka P. uznal vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 223 tr. zákona, kterého se dopustil způsobem blíže rozvedeným ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku. Za toto protiprávní jednání okresního soud obžalovaného odsoudil podle § 223 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců a podle § 58 odst. 1 tr. zákona byl výkon trestu podmíněně odložen a podle § 59 odst. 1 tr. zákona byla stanovena zkušební doba v trvání 1 roku a 6 měsíců.

Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden včas podaným odvoláním obžalovaného.

Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce nejprve podal odvolání v podobě, která je založena na č.l. 132 spisu, přičemž toto odvolání bylo podáno v podstatě blanketním způsobem, když je citován rozsudek okresního soudu s tím, že odvolání bude odůvodněno ve lhůtě do 10 dnů. Následně pak odvolání obžalovaného bylo prostřednictvím obhájce odůvodněno, což je patrno z č.l. 133-134 spisu. Obžalovaný odůvodnil podané odvolání tak, že směřuje proti všem jeho výrokům. Odvolatel uvedl, že s rozhodnutím soudu I. stupně nesouhlasí, a to zejména proto, že se domnívá, že v tomto případě se jedná o porušení zásady ne bis in idem. Tato zásada je jednou ze základních zásad, na nichž spočívá trestní právo a jejím porušením by bylo zároveň porušením práva obžalovaného na spravedlivý proces. K tvrzení, že zásada ne bis in idem se dá použít pouze při aplikaci vnitrostátního práva je nepravdivá, jelikož dle čl. 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, kterou je Česká republika vázána, stejně jako Polská republika, osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že sankce již byla vykonána nebo je právě vykonávána nebo dle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být

vykonána. Odvolatel poukazuje dále na právní věc Gözück/Brugge Evropský soudní dvůr v Lucemburku a dále uvádí, že má za to, že za situace, kdy sankce, která mu byla uložena v přestupkovém řízení v Polsku, je tato v platnosti, není tak přípustné, aby byl pro týž skutek stíhán v České republice. Současně se odvolatel domnívá, že totožnost skutku byla zachována. Obžalovaný dále cituje komentář k trestnímu řádu ve vztahu k totožnosti skutku a závěrem podaného odvolání uvádí a navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudek Okresního soudu v Přerově zrušil dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu a řízení podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. řádu zastavil.

V rámci veřejného zasedání obhájkyně obžalovaného přednesla odvolání ve shodě s písemnou podobou založenou ve spise a učinila shodný konečný návrh.

Obžalovaný se v rámci veřejného zasedání nevyjádřil, neboť toto bylo konáno v jeho nepřítomnosti, a to po shodném vyjádření krajské státní zástupkyně a obhájkyně obžalovaného.

Krajská státní zástupkyně v rámci veřejného zasedání uvedla, že stanovisko státního zastupitelství je takové, že rozsudek je považován za správný, zákonný a opodstatněný proto, že se soud I. stupně se stěžejní námitkou obhajoby obžalovaného, tedy že se má jednat o porušení zásady zákazu dvojího souzení a potrestání, vypořádal v písemném rozsudku. Státní zastupitelství s vyhodnocením soudu I. stupně souhlasí, proto také nebylo podáno odvolání státním zastupitelstvím. Navrhuje se tedy, pokud jde o to, zda je dána totožnost skutku, jak je namítáno v odvolání, aby tuto otázku vyřešil odvolací soud, jinak je navrhován postup dle § 256 tr. řádu, kdy dle názoru státního zastupitelství totožnost skutku zachována není.

Krajský soud na podkladě podaného odvolání ve veřejném zasedání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž je možno konstatovat, že soud neshledal takové vady nevytýkané, které by mohly mít vliv na správnost výrokové části napadeného rozsudku. Na základě tohoto postupu dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné, a proto je nutno rozhodnout způsobem, který je patrný z výroku usnesení odvolacího soudu.

Zásadní námitkou ze strany obžalovaného je tvrzení, že trestním řízením konaným na území České republiky došlo k porušení zásady ne bis in idem, neboť v Polské republice je obžalovaný postižen uložením blokové pokuty, a proto již nemůže být dále pro tutéž věc stíhán podruhé.

Krajský soud konstatuje, že okresní soud se touto problematikou zabýval na str. 3 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž tuto otázku považoval za stěžejní námitku, kterou ovšem soud I. stupně neshledal důvodnou. Okresní soud považuje za rozhodné pro učinění závěru o řešení této otázky, zdali je dána totožnost skutku, který byl předmětem přestupkového řízení vedeného příslušnými orgány Polské republiky ve smyslu polského přestupkového řádu, jehož provedením prokazuje pokutový blok na č.l. 72 spisu. Okresní soud při hodnocení této skutečnosti dospěl k závěru, že taková totožnost skutku dána není. V podrobnostech je možno odkázat na úvahy nalézacího soudu vedené na str. 3 napadeného rozsudku.

Krajský soud však v zásadě nesouhlasí s takovýmto postupem okresního soudu, resp. s jeho závěry. Je třeba souhlasit s názorem okresního soudu, resp. se skutečností, že na č.l. 72 spisu je založen Mandat karny, resp. pokuta, která byla obžalovanému Zdeňku P. uložena ve výši 500,- zl, a to konkrétně za způsobení kolize. Z obsahu spisu je pak zcela zřejmé, že v rámci této způsobené kolize došlo ke zranění osob uvedených ve výroku o vině napadeného rozsudku, o čemž ovšem policisté Polské republiky, kteří ukládali uvedenou pokutu, dosud nevěděli, neboť tyto osoby byly odvezeny k lékařskému ošetření ještě před příjezdem policie na místo dopravní nehody.

Dle názoru krajského soudu však tyto skutečnosti nemohou mít vliv na posouzení otázky, zdali se jedná o totožný skutek nebo ne. Skutečností je, že skutek popsaný v uloženém blokovém řízení je velmi strohý.

Při posuzování otázky, zda existuje překážka ve věci rozhodnuté podle § 11 odst. 1 písm. f) příp. písm. j) tr. řádu se prolíná hmotně právní i procesní problematika skutku. Z hlediska trestního práva hmotného jde o to, zda popis skutkových okolností, jak je obsažen v příslušných rozhodnutích v dřívější pravomocně skončené věci a ve věci nyní posuzované, zakládá ve svém souhrnu jeden skutek nebo dva samostatné skutky spáchané ve vícečinném souběhu. Z hlediska trestního práva procesního pak má vyřešení hmotně právní otázky ten význam, že v případě, kdy šlo o jeden skutek, vznikla by po pravomocném skončení první trestní věci překážka věci rozhodnuté v druhé trestní věci. O týž skutek ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) příp. písm. j) tr. řádu může jít jen tam, kde i přes částečně rozdílný popis skutku v obou v úvahu přicházejících rozhodnutích je zároveň zřejmé, že jednání uvedené ve výroku jednoho z rozhodnutí bylo alespoň částečně nezbytné ke způsobení trestně právně významného následku obsaženého v druhém rozhodnutí. Není-li tomu tak, nelze dovodit vznik překážky věci rozhodnuté, třebaže popis obou skutků obsahuje určité společné rysy. Totožnost skutku je zachována jak v případě, kdy v některé ze skutečností, do jakých původně do souhrnu skutečností charakterizujících jednání nebo následek odpadnout také tehdy, když v takovém souhrnu skutečností přistoupí skutečnosti další tvořící s původními jedno jednání, popř. následek. V daném případě je popis jednání v přestupkovém řízení velmi strohý, nicméně jedná se o uložení pokuty za způsobení kolize. V následném trestním řízení před soudem I. stupně byla následkem újma na zdraví, k níž však došlo v důsledku porušení správných předpisů, tedy v důsledku způsobení zmiňované kolize. Dle názoru krajského soudu tak zcela jednoznačně jde o totožný skutek a jsou naprosto neopodstatněná tvrzení spočívající v tom, že pokud by byl souzen obžalovaný v Polsku za způsobení újmy na zdraví, pak by byl souzen pro jiné skutečnosti, než jsou uvedeny na pokutovém bloku ze správního řízení. Dle názoru krajského soudu totiž, jestliže tedy o deliktu obviněného nejprve rozhodl správní orgán a následně i soud v trestním řízení, došlo takovým postupem k porušení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Zmíněný delikt totiž měl trestní charakter, takže zde byl vyloučen dvojí trestní postih ve smyslu zásady ne bis in idem. Dle názoru krajského soudu je zcela nepochybné, že se v tomto konkrétním případě jedná o totožnost uvedeného skutku, neboť ta je dána tehdy, když se konkrétní skutkové okolnosti týkají téhož obžalovaného a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě.

Krajský soud v této souvislosti odkazuje na zcela totožný závěr Nejvyššího soudu ČR učiněný ve věcech 3Tdo 1053/2010 a 5Tdo 1399/2007.

Z uvedeného důvodu tedy dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí soudu I. stupně, resp. převzetí trestní věci z ciziny za účelem trestního stíhání obžalovaného Zdeňka P. do České republiky nebylo namístě, neboť věc již byla pravomocně vyřešena ve správním řízení Polské republiky. Z výše uvedených důvodů proto nezbylo krajskému soudu nic jiného, než postupovat způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení a trestní stíhání obžalovaného Zdeňka P. pro skutek popsaný v návrhu na potrestání Okresního státního zastupitelství v Přerově zastavit. Napadený rozsudek proto byl zrušen ve smyslu § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu a následně za použití § 223 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu bylo toto trestní stíhání zastaveno, přičemž krajský soud použil ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu, neboť má za to, že toto ustanovení je přiléhavější než ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. řádu.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/l a)-l) nebo § 265b/2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 30.03.2012

Za správnost vyhotovení:
Irena Kvapilová

JUDr. Bohuslav Mierva, v.r.
předseda senátu